

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

sõpruse nimekiri

Originaali tiitel:
Susan Mallery
The Friendship List
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Susan Mallery, Inc
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12387820
ISBN 978-9949-82-670-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Mul oli seda raamatut ülimalt lõbus kirjutada – tõsiselt, see oli algusest peale lihtsalt vahva. Mulle meeldis Elleni ja Unity suhe. Nad ajasid mind naerma ja nutma ning ma olin väga elevil, saamaks teada, mis edasi juhtub. Tundus, et iga nurga taga on üllatus.

Rääkides üllatustest... Ma pühendan selle raamatu kuuele armsale lugejale.

Brenda R., Cindy G., Courtney T., Nicole W., Teresa B., Zina O.

Nagu paljud teist teavad, olen ma suur loomakaitsjate toetaja ja minu lemmikorganisatsioon on Seattle Humane. 2019. aasta suvel palus Seattle Humane mul aidata neid oma eesiseisva projektiga „Bad Poetry Month“, kasutades seda selleks, et tõsta teadlikkust kodu otsivatest lemmikloomadest. Palusin oma Facebooki sõpradel kaasa lüüa ja me kõik kirjutasime nende loomade toetuseks vahvaid luuletusi.

Kõikidest kandidaatidest valiti välja Brenda, Courtney, Cindy, Nicole'i, Teresa ja Zina luuletused. Ja et neid veel kord tänada – ja üllatada! –, pühendan ma selle raamatu neile.

Niisiis, mu sõbrad, see on pühendatud teile.

üks

„OLEKSIN PIDANUD ABIELLUMA RAHA PÄRAST,“ SÕNAS ELLEN FOX mornilt. „See oleks lahendanud kõik mu mured.“

Unity Leandre, kes oli peaaegu sünnist saati olnud tema parim sõbranna, kergitas kulme. „Sest sul oli korduvalt selline võimalus ja sa keeldusid iga kord?“

„Oleks võinud olla. Võib-olla, kui oleksin kohtunud rikka mehega, kes oleks mulle meeldinud ja kellega ma oleksin tahtnud abielluda.“

„Kas sama tähtis poleks olnud see, et tema sinuga abielluda tahtnuks?“

Ellen ägas. „Praegu ei ole õige aeg loogika jaoks. Praegu on õige aega kaasa tunda. Või anda mulle loterii võidupilet. Oleme aastaid sõbrannad olnud ja sa pole kordagi mulle andnud loterii võidupiletit.“

Unity võttis kohvitassi kätte ja naeratas. „Tõsi, aga ma loovutasin meie kaheksa aasta sünnipäevapeol sulle oma ponisõidud.“

Ellen mõtles, et sellega ta peab nõustuma. Kuna nende sünnipäevad olid lähestikku, pidasid nad neid tihti koos. Sel suvel, kui nad said kaheksa, oli Unity ema organiseerinud lähedal asuvas talus

ponisõidu. Unityle oli see meeldinud, aga Ellen oli armunud vanasse pahurasse tokerja karvaga ponisse härra Peepersisse, kes neid koplis sõidutas. Kui Ellen teatas, et poni talle nii väga meeldib, loovutas Unity oma sõidukorrad talle, rahul sellega, et sai vaadata Ellenit härra Peepersi laial seljal ratsutamas.

„Sa olid ponisõidu suhtes imetore,“ ütles Ellen siiralt. „Ja mulle meeldis väga, et sa olid nii lahke, aga praegu vajan ma tõesti väikest varandust. Ei midagi ülemäära. Maitsekas miljon või nii. Vastutasuks annan härra Peepersiga sõitmised tagasi.“

Unity sirutas käe üle köögilaua ja puudutas Elleni kätt. „Ta tahab tõesti minna California ülikooli?“

Ellen noogutas, kartes, et kui ta suu avab, tuleb välja ainult niuksumine. Ta tõmbas hinge ja suutis kuidagimoodi vastata. „Jah. Isegi osalise stipendiumiga on selle tasu minu jaoks liig.“ Ta valmistus inetuks reaalsuseks. „Mujal elamise kulud – sealhulgas ühikas ja söömine – on umbes kuuskümmend neli tuhat dollarit.“ Ellen tundis, et süda jätab löögi vahele ja mitte rõõmust. „Aastas. Aastas! Ma ei saa pärast maksude tasumist nii palju palkagi. Kellel selline raha on? Sama hästi võiks see olla miljon dollarit.“

Unity noogutas. „Olgu, nüüd tundub raha pärast abiellumine mõistlik.“

„Mul pole eriti valikuvariante.“ Ellen pani käe rinnale ja kinnitas endale, et ta ei saa infarkti. „Sa tead, et ma teeksin Coopi pärast mida tahes, ja küll ma lahenduse leian, aga need numbrid on hirmutavad. Pean hakkama loteriipileteid ostma ja teise töökoha võtma.“ Ta vaatas Unityt. „Kui palju Starbucksis töötades teeniks? Võiksin seal õhtuti töötada.“

Unity, kes oli kolmteist sentimeetrit pikem, pikkade sirgete heledate juustega, haaras tal käest kinni. „Eelmisel kuul tahtis ta minna Oklahoma ülikooli ja enne seda Notre Dame'i. Cooper on kümme korda meelt muutnud. Oota suvised ülikoolide tutvumisreisid ära ja ta mõtleb välja, mida tegelikult tahab, ning siis uuri, milline ülikool pakub suurimaid rahalisi toetusi, enne kui paanikasse satud.“ Tema

sõpruse nimekiri

suu kaardus naeratuseks. „Ära solvu, Ellen, aga ma olen su kohvi joonud. Sa ei tohiks Starbucksit lähedalgi töötada.“

„Väga naljakas.“ Ellen pigistas tema käsi. „Sul on õigus. Ta on vaevu seitseteist. Ta läheb septembris alles viimasesse klassi. Mul on aega. Ja ma kogun iga kuu raha.“

Nii oli teda kasvatatud, mõtles ta. Olema praktiline, kohusetundlik. Kui ainult vanemad oleksid taibanud öelda, et ta abielluks rikka mehega.

„Pärast meie reisi võib ta otsustada, et läheb siiski Washingtoni ülikooli, ja see lahendab kõik mu probleemid.“

Mitte ainult raha, vaid ka üksinduse probleemi, mõtles Ellen igatsevalt, sest pärast seda, kui nad olid kaheksateist aastat olnud üks meeskond, kavatses tema peaaegu täiskasvanud pojake ta maha jätta.

„Lõpeta,“ sõnas Unity. „Sa muutud kurvaks. Ma näen seda.“

„Ma vihkan seda, et sa mind nii hästi tunned.“

„Ei sa vihka.“

Ellen ohkas. „Ei vihka, aga sa oled tüütu.“

„Sina oled tüütum.“

Nad naeratasid teineteisele.

Unity tõusis kogu oma saja seitsmekümne viie sentimeetri pikkuses ja sirutas. „Pean minema. Sul on vaja noori vormida ja minul on vaja tegelda köögi ummistunud kraanikausiga, parandada värv ja tolmuimejaga midagi koristada. Sõnum polnud kuigi selge.“ Ta vaatas Ellenit. „Kas sa saad hakkama?“

Ellen noogutas. „Jah. Sul on õigus. Coop muudab veel viiseteist korda meelt. Ma ootan, kuni asi on otsustatud, ja saan siis närvivapustuse.“

„Näed nüüd. Sul on alati plaan.“

Nad läksid välisukse juurde. Ellen mõtles taas ülikooli totrale õppemaksule.

„Kas neil vanadel inimestel, keda sa aidad, on raha?“ küsis ta. „Võiksin sobiva summa eest olla trofeenaine.“

Unity raputas pead. „Sa oled kolmkümmend neli. Keskmise Silver Pinesi asukas on seitsmekümmene.“

„Raha pärast abiellumine lahendaks siiski kõik mu mured.“

Unity kallistas teda, viivitades natuke kauem. „Sa oled veidrik.“

„Olen emakaru pojaga.“

„Su poeg on sada üheksakümmend sentimeetrit pikk. On aeg muretsemine lõpetada.“

„Seda ei juhtu kunagi.“

„Sellepärast ma sind armastangi. Pärast räägime.“

Ellen naeratas. „Kena päeva. Väldi ämblikke.“

„Alati.“

Kui Unity oli ära sõitnud, läks Ellen tagasi kööki, kus pani nõud kähku nõudepesumasinasse ja pakkis endale lõunasöögi kaasa. Cooper oli lahkunud enne kuut. Ta osales mingis kooliaasta lõpu fitnessi väljakutses. Midagi seoses jooksmisega ja Ellen polnud kindel, mis täpselt. Tõtt-öelda oli väga raske poega mitte tähele panna, kui too oma tree-ninguid jätkas. Eriti kui tal oli vaja muretseda õppemaksu pärast.

„Täna enam mitte,“ ütles Ellen valjusti. Ta muretseb jälle hommikul. Unityl oli õigus – Cooper muudab ühtelugu meelt. Nende ülikoolidega tutvumise reis on mõne nädala pärast. Pärast seda teevad nad nimekirja lühemaks ja Cooper hakkab avaldusi saatma. Alles siis saab lõplik summa selgeks ja ta peab välja mõtlema, kuidas seda tasuda.

Sinnamaale oli tal tegevust piisavalt. Ellen kavatses teha neljandas ja kuuendas tunnis tunnikontrolli ning tahtis kaheks algebratunniks aastalõpu kontrolltöid uuendada. Ta pidi minema toidupoodi, tankima kütust ja minema raamatukogusse, et kogu suvine lugemine ära broneerida.

Kui Ellen hommikused toimetused tehtud sai ja sõitis keskkooli juurde, kus ta õpetas, mõtles ta Cooperi ja ülikooli peale. Ehkki ta kartis, et ei suuda õppemaksu tasuda, pidi ta endale tunnistama, et see on tõsine probleem. Seitseteist aastat tagasi oli ta olnud hirmunud teismeline, kellest oli saamas üksikema. Tema vanemad olid

sõpruse nimekiri

väga pettunud ja vihased, kavatsedes talle selle eest õppetunni anda, nii et teda oli isegi ähvardanud tänavale sattumine.

Ta oli raske töö ja otsustavusega end kokku võtnud – kasvatanud Cooperit, käinud ülikoolis, saanud hea töökoha, ostnud kahepere-elamu ja kogunud oma lapse hariduse jaoks raha. Tubli, Ellen.

Aga see kõik oleks olnud palju lihtsam, kui ta oleks abiellunud rikka mehega.

„Kuidas on võimalik saada hispaania keeles C?“ küsis treener Keith Kinne, üritamatagi häält vaiksemaks muuta. „Pool selle linna elanikkonnast kõneleb hispaania keelt. Kurat, su õe abikaasa emakeel on hispaania keel.“ Ta vaatas jässakat noormeest enda ees. „Luka, sa oled lollpea.“

Luka langetas pea. „Jah, treener.“

„Ära seleta siin midagi. Sa teadsid, et nii läheb – sa oled seda mitu nädalat teadnud. Ja kas sa otsisid abi? Kas sa rääkisid sellest mulle?“

„Ei, treener.“

Keith oleks tahtnud poisi ära kägistada, aga polnud kindel, kas tema sõrmed ulatuksid teismelise jämeda kaela ümbert kinni võtma. Ta vandus endamisi, teades, et seis on selline, nagu on, ja ta peab asja korda ajama – nagu oma hoolealustega alati.

„Sa tead reegleid,“ jätkas ta. „Selleks et mõnes ülikooli meeskonnas mängida, pead saama kõikides ainetes vähemalt C+ või paremaid hindeid. Kas sa arvasid, et reeglid sinu kohta ei kehti?“

Luka, kes oli peaaegu kahemeetrine ja kaalus sada neliteist kilo, vajus veel rohkem kõssi. „Arvasin, et mul läheb normaalselt.“

„Tõesti või? Nii et sa said kontrolltööde eest paremaid hindeid?“

„No mitte päris.“ Luka tõstis pea, näoilme õnnetu. „Arvasin, et suudan viimasel hetkel hindeid parandada.“

„Kuidas sellega läks?“

„No *bueno*.“*

* *No bueno* – mitte hästi (hisp). *Tlk*